

De zilveren trompetten

Numeri 10:1-10

Betekenis

Deze trompetten zijn een beeld van het Woord van God. Dat blijkt duidelijk uit het feit dat op het geluid van die trompetten het volk van God zijn tenten opsloeg of juist opbrak, zich vergaderde om naar Gods stem te luisteren of zich gereedmaakte voor de strijd, die in feite door de Heer voor hen gestreden werd.

Er waren twee trompetten, zoals het Woord van God uit twee delen bestaat die allebei waardevol voor ons zijn: het Oude en het Nieuwe Testament. Ze waren van zilver; uit Exodus 30:11-16 blijkt dat er zilver als losprijs moest worden betaald. Zilver is dan ook een beeld van het losgeld, de losprijs die de Heer Jezus moest betalen voor ons die slaven van satan waren onder de macht van de zonde, in angst voor de dood.

Ze waren een authentiek kunstwerk, uit één stuk gemaakt van gedreven werk. Het was niet een aan elkaar gesmeed geheel en ook niet een kunstzinnig stuk dat in z'n geheel door de zilversmid gegoten was uit gesmolten zilver. Nee, het was gedreven, geslagen zilver: met de hamer bewerkt en door een kunstenaarshand door middel van slaan en 'drijven' in de juiste vorm gebracht.

Dat herinnert ons eraan dat het Woord van God alleen tot ons kon komen en dat wij alleen ontvankelijk konden worden voor dat Woord doordat de Heer Jezus om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden verbrijzeld werd. Hij werd door God geplaagd, geslagen en verdrukt aan het kruis van Golgotha, in die drie uren van duisternis. Dat gebeurde na een heilig, God welgevallig leven waarin Hij voortdurend had ervaren wat de gevolgen van Zijn gehoorzaamheid aan de stem van God waren: lijden, verachting, bespotting, hoon van de kant van mensen.

Alleen op die manier konden onze 'dovemans oren' opengaan voor de woorden die God tot ons wil richten; alleen op die manier konden wij leren de stem van de goede Herder te verstaan (zie Joh. 10:3).

Het gebruik ervan

Dit Schriftgedeelte geeft ruwweg drie gelegenheden aan waarvoor de trompetten gebruikt moesten worden:

- Verzen 1-8: ze dienden tot het samenroepen van de gemeenschap, het volk en de leiders, en tot het opbreken van de kampen (vs. 2b).
- Vers 9: als ze na aankomst in het beloofde land ten strijde zouden trekken tegen de vijand, moesten ze op de trompetten blazen; dan zou de Heer aan hen denken en hen verlossen.
- Vers 10: bij alle verblijdende en officiële gelegenheden en feesten moest worden geofferd en op de trompetten worden geblazen.

Het geeft te denken dat we in het Oude Testament maar een heel enkele keer iets lezen over het gebruik van deze trompetten (we moeten deze niet verwarren met de bazuinen of ramshorens, dit zijn sjofars, die we diverse keren tegenkomen). De les is ernstig: ook vandaag de dag hebben wij het Woord van God onafgebroken tot onze beschikking – persoonlijk, in onze gezinnen en in de Gemeente. Maar hoe vaak worden 'de trompetten geblazen'? Hoe vaak wordt het Woord geopend, opdat de opening ervan licht verspreidt op de weg die voor ons ligt?

Over enkele gelegenheden waarbij de trompetten gebruikt moesten worden, willen we graag een opmerking maken.

Toepassingen en lessen voor ons

Het samenroepen van de gemeenschap

Bij de Bijbelse instructies over dit punt vallen enkele punten in het bijzonder op, waarover we graag een paar praktische toepassingen voor ons vandaag de dag maken.

Allereerst waren er maar twee gelegenheden waarvoor de trompetten werden gebruikt:

- Hetzij om de hele gemeenschap bij elkaar te roepen,
- Hetzij om de leiders, de oversten, bijeen te vergaderen.

Dat zijn ook vandaag de dag nog de twee gelegenheden bij uitstek om Gods volk te vergaderen: het hele volk, opdat ze Zijn stem horen, en soms zijn er speciale noden waar de Heer 'oversten' bij elkaar vergadert, geestelijk gerijpte en verantwoordelijke broeders die de taak en de morele eigenschappen van oudsten en voorgangers onder de broeders hebben (Hand. 15:2b v.v.; 1 Petr. 5:1 v.v.; Hebr. 13:17; 1 Thess. 5:12).

Er zijn natuurlijk ook diverse bijzondere bijeenkomsten die belegd kunnen worden door gelovigen met een speciale gave. Denk maar aan leraren die Bijbellessen geven, leraren die de 'kinderen' en de 'jongelingen in Christus' (1 Joh. 2:13 v.v.) op een voor hen begrijpelijke manier onderwijzen in de leer, herders die de lammeren weiden (Joh. 21:15; Hoogl. 1:8), evangelisten die zich richten tot een bepaald publiek, zusters die de kinderen uit de Bijbel vertellen enzovoort.

De Heer Jezus is gestorven om de verstrooide kinderen van God bijeen te vergaderen. Johannes 11:52 zegt letterlijk: 'tot één', d.w.z. tot een praktisch zichtbare eenheid die bij elkaar hoort en bij elkaar hoort te zijn rondom de Ene, de Heer Jezus. Dat moet in het dagelijkse leven van de Gemeente zichtbaar worden. In het begin was de Gemeente één van hart, één van ziel, één van bedoeling. Het is nooit Gods bedoeling geweest dat die éne Gemeente versplinterd wordt. Helaas, er zijn in de Christenheid vele afzonderlijke doelgroepjes ontstaan met een veelvoud aan opgesplitste activiteiten: vrouwen-koffieochtenden, mannen-ontmoetingsdagen, zusterconferenties en noem maar op. Dat bevordert de praktische uitdrukking van de eenheid van Gods volk als geheel niet; integendeel, het leidt meer tot versplintering dan tot eenheid.

Verder valt op waar de trompetten de mensen naar toe riepen: 'bij u', dat wil zeggen bij Mozes, die een beeld is van de Heer Jezus. En Mozes stond niet zomaar ergens in de legerplaats; nee, hij stond bij de ingang van de tent van samenkomst, waar God Zijn volk wilde ontmoeten. Dat is een beeld van de ene plaats van samenkomen naar Gods gedachten. En de praktische vraag die wij onszelf moeten stellen: als we naar Gods Woord luisteren, doen we dat op die ene plaats die Hij in Zijn Woord heeft aangewezen (de plaats die helemaal overeenstemt met Zijn beginselen), of op elke willekeurige plaats waar wij menen een goed woord te kunnen horen, waar wij menen dat wij er worden opgebouwd, dat wij er een zegen kunnen ontvangen?

Denk eens aan de Moabitische weduwe Ruth (Ruth 2:8); zij werd aangespoord om in geen ander veld dan in dat van Boaz haar aren op te lezen, hoewel er in Bethlehem beslist heel wat velden te vinden waren! Boaz was de man, geweldig van vermogen, een beeld van de ware machtige en rijke Mens, onze Heer Jezus Christus, Die arm werd om ons rijk te maken en aan Wie we alles te danken hebben. Wat heb je toch te zoeken op een veld dat Hij je niet heeft aangewezen? Het gaat om Hém en op Zijn veld heeft Hij gezag; daar geeft Hij Zijn zegen. Laat die andere velden achter je en ga naar Hem toe, ook al begrijpen andere gelovigen je misschien niet en levert het je spot op (Hebr. 13:13). Hij wil graag in ons midden zijn (Matth. 18:20; zie ook Openb. 5:6); Hij wil ons daar door Zijn Geest bijeenbrengen. Wil jij Hem daar graag zien?

Stel jezelf eens de vraag: gaat je hart uit naar Hem Zelf, Die ons rondom Zich vergadert wil zien, of heb je alleen belangstelling voor Zijn Woord, ook al hoor je dat op een plaats waar de rechten van Zijn Naam niet in ere worden gehouden? Dat is net zo vreemd als wanneer we zeggen tegen onze

verloofde: ik vind het heel leuk om je stem te horen, maar ik heb geen behoefte om bij jou te zijn... Beste broeder of zuster, dat kán toch niet waar zijn?

In vers 7 valt nog iets op. Daar staat in de Elberfelder-vertaling dat ze niet moesten 'Lärm blasen'; letterlijk betekent dat: geen herrie blazen (diverse Engelse vertalingen hebben hier: alarm). Als het Woord het hele volk oproept bijeen te komen, is dat geen spectaculaire alarm-oproep en gaat het ook niet gepaard met veel lawaai! God geve dat we als Christenen open ogen hebben voor dat wat er vanuit de Christenheid tot ons komt: zogenaamde Christelijke muziek, Christelijke aanbidding verpakt in een werelds 'pakketje', is een enorm gevaar voor ware kinderen van God.

Lessen voor ons:

De praktische les die we uit het voorgaande hebben geleerd, is dat lawaai-makende activiteiten horen niet bij de Heer thuis, dus ook niet op de plaats waar Hij ons rondom Zichzelf bijeenbrengt. God is heilig, verheven en majestueus. Ware aanbidding voor Hem is niet materieel, niet muzikaal en al helemaal niet lawaai-erig; echte aanbidding gebeurt op een geestelijke manier; het is de vrucht van de lippen die de Naam van de Heer belijden. En de vraag is: als jij aan zogenaamd Christelijk 'lawaai' deelneemt (denk maar aan bepaalde concerten, praise-avonden e.d.) is dat conform het Woord van God? Is het niet veel meer conform de smaak van deze wereld, 'waar ook jouw Heer gekruisigd werd' (zie Openb. 11:8)?! Gods Geest leidt je daar niet heen, en het Woord brengt je er niet; hoe kom je er dán terecht?!

Het opbreken van de kampen

Eigenlijk is het vreemd dat de trompetten nog gebruikt moesten worden om het legerkamp te laten opbreken; het volk moest immers meteen opbreken als de wolkkolom verder trok?! Die wolkkolom spreekt van de leiding van Gods Geest; de trompetten (Gods Woord) konden die leiding alleen maar bevestigen, en de aandacht van het volk trekken naar de wolk, zodat ze zagen: inderdaad, we moeten verder! Het was een extra voorziening van Gods genade, om Zijn volk in hun zwakheid te helpen als ze het optrekken van de wolk- of de vuurkolom niet hadden opgemerkt. Gelukkig: de wolk gaf aan dat ze moesten optrekken, de trompetten onderstreepten hoe dat moest gebeuren.

De eerste les is dat de wolkkolom en de trompetten nooit twee verschillende kanten optrokken; en zo leidt Gods Geest ons ook vandaag nooit op een weg die anders is dan wat Zijn Woord ons leert; ze spreken elkaar nooit tegen! Laten we dus nooit proberen onszelf iets in te beelden als 'de wil van de Heer' voor onszelf, ons gezin of de gemeente, terwijl Gods Woord iets heel anders zegt; daar komen alleen maar grote moeiten van!

Verder valt op dat ook het opbreken van het kamp gebeurde op een ordelijke manier, precies zoals door God was voorgeschreven (zie ook de verzen 11-28). En als wij vandaag de dag in de Gemeente zoeken naar de wil en leiding van de Heer, is het genoeg als we handelen conform Zijn Woord en de principes die Hij ons daarin heeft gegeven. Meer hebben we niet nodig, aan minder hebben we niet genoeg!

Dat geldt voor het verloop van de samenkomsten tot de Naam van de Heer Jezus onder de vrije leiding van Gods Geest, voor het karakter van de eredienst, voor de wekelijkse broodbreking in een sfeer van aanbidding, voor de plaats van man en vrouw in de Gemeente, voor het erkennen van de gaven, voor het hoger achten van de andere broeders en zusters, voor het doen van je eigen taak en noem maar op. Gods orde is voldoende; wij hoeven er niets meer bij te verzinnen, ook niet om iets sfeervoller en aangenamer voor ons te maken!

Geestelijke strijd: God helpt!

Als de Israëlieten de strijd in trokken, was het voor hen voldoende als de trompetten klonken; God zou dan aan hen denken, hen te hulp komen en hen verlossen.

Ook wij kennen strijd, een geestelijke strijd. Niet tegen mensen, maar tegen verkeerde beginselen, tegen de zonde, waarachter de activiteit van de duivel en zijn machten schuilgaat (Ef. 6:10-20). Wat zijn onze wapens, wat geeft ons kracht om de aanvallen te weerstaan? Nee, geen wetenschap als weerlegging van evolutietheorie, geen Christelijke filosofie als remedie tegen wereldse wijsheid, geen theologie om de Bijbeluitleg op een menselijke manier te 'structureren', geen communicatieve vaardigheden of sociale training om je mening op te leggen, maar heel eenvoudig: gehoorzamen aan het Woord van God.

Laten we dat Woord spreken als er problemen zijn, als er onrust en twist zijn in het volk van God? Gaat het Woord open tijdens broedervergaderingen, tijdens besprekingen? Of 'zetten wij een boompje op' over onze eigen ideeën, een boompje over een gemeente naar onze visie, zoals wij een en ander voor ogen hebben?

Let wel op: het volk was onderling heel verschillend: jong en oud, mannen en vrouwen met allerlei verschillende taken uit twaalf diverse stammen; maar er klonk maar één zelfde geluid voor iedereen; ze werden niet in groepjes versplinterd om iedereen een eigen trompetgeluid te kunnen horen... Zo heeft het Woord vandaag de dag één zelfde boodschap ook voor 'allen, in elke plaats', voor alle plaatselijke gemeenten (1 Kor. 1:2).

Zijn we bereid te onderzoeken wat dat Woord zegt, zoals eens de Bereërs (Hand. 17:11)? En nemen wij (jong en oud, broeders, zusters) het dan aan, niet als een mensenwoord, maar als het Woord van God Zelf, zoals eens de Thessalonikers deden (1 Thess. 1:5; 2:13)? Buigen we nog onvoorwaardelijk voor dat Woord? Eén van de kernpunten van de reformatie was: 'sola Scriptura' – alleen de Schriften. Geldt dat nog voor u en mij?

Gaat het zout zijn smaak verliezen,
wordt Uw wil niet meer gezocht...
wordt de waarheid losgelaten,
wordt het woord van mensen norm...
doe ons, Heer, Uw Woord vertrouwen,
niet op onze wijsheid bouwen!
(J.Ph. Buddingh; zie Geest. Lieder 173:2-3).

Feestelijke gelegenheden

Op dagen van blijdschap, op feestdagen en gedenkwaardige momenten moesten ze ook op de trompetten blazen. Doen wij dat?

Als we letterlijk het één of andere feest vieren, gaat het Woord dan open? En meer nog: vieren we het hele feest zó, dat onze gehoorzaamheid aan het Woord blijkt? Dus niet: de hele avond feestvieren als de wereld, en aan het eind nog 5 minuten Bijbellezen; nee, de vraag is: geeft Gods Woord vorm aan onze hele feestelijke blijdschap? Kan de Heer Jezus er zijn, zoals eens op de bruiloft in Kana (Joh. 2)?

En er is nóg een les van enorm belang: de trompetten moesten worden geblazen bij de brandoffers en dankoffers. Bij feestelijke gelegenheden werden deze offers dus ook gebracht. Het brandoffer spreekt van de aangenaamheid van het offer van de Heer Jezus voor Gods hart, van het welgevallen dat de Vader in de Zoon vond, juist in die uren op Golgotha.

Brengen wij tijdens onze feestelijke momenten dergelijke offers? En als het gaat om de gemeente: is er nog sprake van ware eredienst, van ware aanbidding? Of draait alles intussen om ons eigen ik: ik ben zo blij, ik ben verlost, ik ben behouden, ik ga niet meer verloren... Ja, dat is een fijne, mooie en indrukwekkende reden om dankbaar te zijn, maar het is niet genoeg, en het is geen aanbidding; het is

geen brandoffer! De Vader zoekt niet alleen dankbaarheid en al helemaal geen ik-gericht-zijn en geen zelfbedachte vorm van aanbidding; Hij zoekt niet alleen onze aanbidding, maar Hij zoekt aanbidders (Joh. 4:23), aanbidders in geest en waarheid! Het dankoffer spreekt van gemeenschap: God genoot van het dankoffer, de priester genoot ervan en de offeraar en zijn gezin ook. Het is een beeld van de tafel van de Heer (1 Kor. 10:14-22). Zo genieten wij allemaal samen aan de tafel van de Heer van het ene Offer, van de Heer Jezus; kennen en zoeken wij die gemeenschap? Waarderen we dit feit dat we samen één deel hebben, hetzelfde deel als waarvan God Zelf geniet? Wat een hoge zegen! Maar genieten we ervan? Blijkt in onze samenkomsten dat we die gemeenschap zoeken? Of is 'gemeenschap' voor ons geworden tot een sociaal gebeuren, tot een 'gezellig samenzijn van gelijkgezinde gelovigen', tot 'hoe meer zielen, hoe meer vreugd'?!

Helaas moeten we zeggen: hoe meer uitbundige uitingen in allerlei vormen er in Christelijk Nederland zijn binnengedrongen, hoe minder het Woord van God tot de harten lijkt te spreken en hoe minder ware aanbidding naar Gods gedachten er lijkt te worden gevonden.

Laten we daarom niet de ernst van het laatste regeltje vergeten: 'Ik ben de HEERE, uw God' (vs. 10b). God bepaalde Israël er nog één keer bij dat Hij als de Eeuwige, als God Zelf met alle gezag tot hen sprak. En zo spreekt Hij ook door Zijn Woord tot ons.

Staan we er nog voor open?

Dringt het geluid van de trompetten, van Gods stem, nog door tot onze harten?

Gehoorzamen we er nog onvoorwaardelijk aan? Dat alleen brengt echte zegen voor ons, en dat alleen verheerlijkt Zijn heilige Naam!